

תת"ע 18197/11/16 - טל מינץ נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 18197-11-16 ישראל נ' טל מינץ

לפני כבוד השופט שרת קריספין-אברהם
ה המבקשת:
טל מינץ
עו"י ב"כ עו"ד אבולעפה
נגד

המשיבת:
מדינת ישראל
עו"י ב"כ עו"ד צ'פניך

החלטה

בפני בקשה להטלת הוצאות ההגנה בתיק זה, על המשיבה, מכוח הסמכות הקבועה בסעיף 80 לחוק העונשין, תש"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).

תמיכת טعنות ההגנה - מדובר בהליך סרק, מראשיתו ובהתקumperות של השוטר, עד התביעה בבקשת וכיון שלבסוף, זוכתה התביעה, יש מקום להטיל על המשיבה, הוצאות הגנתה של התביעה בשיעור של 4026 ל"נ ובנוסף, בשכר טרחתו של ב"כ התביעה, בסך 2925 ל"נ והוצאות בגין השחתת זמן של התביעה מטעמה, בסך 900 ל"נ.

תמיכת טענות המשיבה - אין מקום לחויב בהוצאות, שכן הנואשת זוכתה רק בשל העובדה שבית המשפט לא נעתר לבקשת דחיה של המשיבה, לאחר שנודע לבאת כוח מטעמה, כי עד התביעה חוללה ולא ניתן לדין.

לשיטת המשיבה, בנסיבות אלה, אין התביעה זכאית להוצאות על פי סעיף 80 לחוק העונשין ויש לדוחות את הבקשה.

הצדדים הפנו לחקיקה הרלוונטיות ולפסק דין שונים, לتمיכה בטיעוניהם וכן, הפנה ב"כ התביעה, למספר החלטות שניתנו בתיקים בהם הופיע השוטר, עורך הדו"ח.

ברע"פ 4121/09, שגיא נ' מדינת ישראל, סקר בית המשפט העליון את ההלכה הנוגגת באשר להטלת הוצאות הגנת נאשם על המדינה, בהקשר להליך בבית המשפט לתעבורה וקבע כך:

"**מנוסח סעיף 80** לחוק העונשין **עלות שתי עילות שבתקיימן** עשוי נאשם אשר זוכה בדין **לזכות בפיצוי**. העילה האחת, עניינה כי לא היה יסוד להאשמה של הנאשם, ואילו השנייה עניינה בכך שהתקיימו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" ... אולם חשוב להדגיש כי "גם מי שחלף על פניו אחת משתि משוכות אלה אינו זכאי לפיצוי אוטומטי. לשון הסעיף קובעת כי בית המשפט ' רשאי (...) לזכות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מסרו או מעצרו'" . סעיף זה הוא אטר של איזון בין שיקולים נוגדים. מחד יש להביא בכלל חשבון הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בKENNIENO של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגעיו בעליות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית, בין אם לאור פגיעה אפשרית בגין השתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק. לציבור בכללו יש אינטרס משמעותי כי גורמי אכיפת החוק יעשו את מלאכתם נאמנה ללא חשש, למען שמירתה של מדינת ישראל כמדינה חוק".

בית המשפט העליון קבע כי: "הUILA "לא היה יסוד להאשמה" היא UILA מתוחמת צרה ודזוננית ביותר. הטוען לקיומה של UILA זו צריך להוכיח "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" בהעמדתו לדין ולא די בחוסר סבירות סתם .. גישתו של בית משפט זה היא שלרשויות הטבעה מרחב שיקול דעת רחב ביותר בבחינת הריאות, ולכן הטערכותו של בית משפט זה בשיקול הדעת של רשות הטבעה בדבר חומר הריאות תהא מצומצמת מאוד, ותאפשר רק מקום בו העמדה בדבר משקל הריאות תהא בלתי סבירה בכלל ובאופן קיצוני".

במקרה שבנדון, לא מצאתי "מצב קיצוני של אי סבירות בולטת" ברישום הדו"ח לבקשתו, שכן, אף כי בית המשפט לא נחשף לחומר הריאות, אך מティיעני המבוקשת עצמה, עולה, כפי שטענה ב"כ המשיבה, כי נverbah, לכל הפחות, עבירה של אי ציות לתמרור 818 (אדום-לבן).

אין בעובדה כי המבוקשת כפירה בעבירה המיוחסת לה, כדי להשמיט ככליל את היסוד לעצם רישום הדו"ח.

בפני בית המשפט לא הוצגו כל ראיות ולא נקבע פוזיטיבית כי המבוקשת אכן לא עברה עבירה. זיכוי של המבוקשת נבע מנימוק טכני בלבד, של אי התיצבות העד לדין.

לאמן הנמנע כי אם היה בית המשפט נחשף לריאות הטבעה, היהה המבוקשת מושעתה בדין.

באשר לעילה השנייה בדבר "נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי, קבע בית המשפט העליון בפסק"ד שגיא, כי היא: "מתאפקנות בעמימות שנועדה להקנות לבית המשפט שיקול דעת רחב האם יש מקום להעניק פיצוי לנאשם שזכה... ישנים שלושה סוגים של נסיבות: נסיבות שענין הלייני-המשפט בכללם; אופי זיכוי של הנאשם

ונסיבותו האישיות של הנאשם (נסיבות חיצונית למשפט).

לא מצאתי בנסיבות המקירה כל עילה המצדיקה פיצוי המבקש בין ההליך שהתנהל בפני.

ההליכים בתיק התנהלו בזמן ויעילות, המבוקשת התייצה לשיטת הקראה ביום 28.12.16, כפירה בעירה המיוחסת לה וביום 17.3.8 מועד ההוכחות, זוכתה, שלא התייצב עד התביעה, כאמור.

ברע"פ 7452/13 פלט נגד מדינת ישראל, במקירה דומה, נקבע:

סעיף 80 לחוק העונשין מורה בחלוקת הרכובני כדלקמן:

"(א) משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא למצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מסרתו בשל האשמה שמננה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שייראה לבית המשפט; במשפט שמנוהל קובל רשיי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור.
(ב)...
(ג)...".

הסעיף הנ"ל קובע למעשה - על פי הפרשנות שניתנה לו בפסקה - כי בית המשפט רשאי (ולא חייב) לפ██וק פיצוי ו恢חר הוצאות הגנה, כאשר מתמלאים, למצער, שני תנאים מצטברים: (א) הנאשם זוכה; (ב) והתקיימה אחת מבין שתי העילות המוזכרות בסעיף: (1) "לא היה יסוד להאשמה", או (2) שנמצאו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת" (להרחבה בנושא ראו: ע"פ 5097/10 בגנים נ' מדינת ישראל (15.01.2013); ע"פ 1382/00 בן אריה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 714 (2002) (להלן: עניין בן אריה)). הנintel להוכיח קיומן של אחת משתי העילות הנזכרות בס"ק (ב) שלעיל רובץ על המבוקש.

במקירה דנו, דעתנו היא כי על אף זיכוי של המבוקש - לא עליה בידיים להוכיח את קיומן של אחת משתי העילות המצדיקות פיצוי ו恢חר הוצאות. ...לכן ברוי כי היה קיימם יסוד מסוים להאשמה מלכתחילה...".

מעבר לדבר בפסקה 6 שלעיל - איןנו סבורים כי קיימותפה "נסיבות אחרות המצדיקות" פסיקת פיצויים והוצאות הגנה. המבוקש הואשם בעבירה תעבורה, מהסוג שאיננו נשא עמו סטיגמה פלילית, וההליכים שנוהלו לא גררו פגעה ממשית בזכויותיו של המבוקש (עניין בן אריה, עמ' 719), מה גם שזכיוו של המבוקש לא התבפס על ממצאים פוזיטיביים בדבר העדר אשמה. המבוקש זוכה, בסופו של יומם, מסיבה "טכנית" בלבד, וכל הנסיבות מכלול אינן מצדיקות פיצוי המבוקש או שיפיו (עניין בן אריה, עמ' 719-718).

נוכח כל האמור לעיל - הבקשה נדחתת".

הנאשמת לא הייתה מיוצגת במועד הקראה והסגור נטל עליו את הייצוג, עובר לדין ההוכחות.

בית המשפט העליון ציין כי ההליך בבית המשפט לטעבורה מצוי ברף התיכון של פגעה בזכויותו של הנאשם.
עמוד 3

עוד אמר בית המשפט העליון בעניין שגיא: "בסיומו של דבר, חשוב לחזור ולהציג כי סעיף 80 נוקט בנוסח כי בית המשפט " רשאי" למצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו. המילה רשאי אינה בגדר סרחה עודף מילולי מיותר, היא באה לסייע ולהקנות לבית המשפט שיקול דעת בגדרו סעיף 80, בו שיקולים רבים מתחרים על הבכורה, ולמתן ההחלטה יכולות להיות השלכות רוחב שיש להביא בכלל חשבון".

בנסיבות שפורטו לעיל, לא מצאת כל טעם המצדיק הטלת הוצאות על המשיבה.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחתת.

ניתנה היום, כ"א אדר תשע"ז, 19 מרץ 2017, בהעדך
הצדדים.